

POSTANOWIENIE

14 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 14 marca 2025 r. w Warszawie
zażalenia M.P. i K.P.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 25 listopada 2024 r., I WSC 212/24 (I ACa 179/23),
w sprawie z powództwa M.P. i K.P.
przeciwko S. spółce akcyjnej we W.
o zapłatę,

1. oddala zażalenie,

**2. zasądza od M.P. i K.P. na rzecz S. spółki akcyjnej we W.
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Powodowie M.P. i K.P. wniesli o zasądzenie od pozwanego S. S.A. we W. kwoty 196 000 zł wraz z odsetkami. Następnie, po zobowiązaniu do tego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, sprecyzowali powództwo przez ponowne oświadczenie, że wnoszą o zasądzenie wspomnianej kwoty (196 000 zł), „wskazując, że zapłata powinna nastąpić w następujący sposób”; powodowie zawarli przy tym opis, z którego wynika, że z dochodzonej kwoty 196 000 zł pozwany powinien był zapłacić 98 000 zł z odsetkami na rzecz powoda i taką samą kwotę, również z bliżej opisanymi odsetkami, na rzecz powódki.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów po 98 000 zł. Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył wyłącznie pozwany; powodowie nie zaskarżyli rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji ani nie wnieśli o jego uzupełnienie. Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów po 55 232,28 zł wraz z odsetkami.

Powodowie wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia podali 85 535,44 zł. Po dokonanych przez Sąd Apelacyjny wezwaniu do sposobu obliczenia tej kwoty oraz wskazania jej odrębnie w stosunku do każdego z powodów, skarżący podali, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 140 767,72 zł w odniesieniu do każdego z nich.

Następnie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, postanowieniem z 25 listopada 2024 r., sprawdził wartość przedmiotu zaskarżenia i ustalił ją w odniesieniu do każdego z powodów na 42 768 zł. Tego samego dnia Sąd ten odrzucił skargę kasacyjną powodów – na podstawie art. 396⁶ § 2 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

Powodowie wnieśli zażalenie na postanowienie Sądu drugiej instancji, zarzucając naruszenie: (1) art. 45 ust. 1 w zw. z art. 175 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 398¹ § 1 w zw. z art. 398² § 1 w zw. z art. 396² § 2 w zw. z art. 19 § 1 oraz art. 21 k.p.c.; (2) art. 396⁶ § 2 w zw. z art. 396² § 1 w zw. z art. 19 w zw. z art. 21 w zw. z art. 6 ust. 1 oraz art. 7 dyrektywy 93/13; (3) art. 396² § 2 w zw. z art. 396² § 1 w zw. z art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c. Wszystkie trzy zarzuty koncentrowały się na kwestionowaniu ustalonej przez Sąd Apelacyjny wartości przedmiotu zaskarżenia oraz będącego jej konsekwencją odrzucenia skargi. Powodowie zakwestionowali przy tym, na podstawie odpowiednio stosowanego art. 380 k.p.c., także postanowienie w przedmiocie sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Przedmiotem kontroli w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest orzeczenie Sądu drugiej instancji. Dokonana w nim zmiana orzeczenia Sądu Okręgowego we

Wrocławiu polegała na zmniejszeniu kwot zasądzonych – oddzielnie – na rzecz każdego z powodów z 98 000 zł do 55 232,28 zł. Wartością przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną była zatem różnica ww. kwot, która nie przekracza wskazanej w art. 398² § 1 zd. 1 *in principio* wysokości 50 000 zł. W konsekwencji zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego jest prawidłowe, gdyż skarga kasacyjna (ściślej rzecz ujmując: dwie skargi, które ujęto w jednym piśmie procesowym) powodów podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 *in fine* w zw. z art. 398² § 1 zd. 1 *in principio* k.p.c.

Na obecnym etapie postępowania nie mogła zostać uwzględniona podnoszona aktualnie przez skarżących okoliczność, że w pozwie nie domagali się oni zasądzenia dwóch kwot po 98 000 zł, lecz jednej, łącznej sumy 196 000 zł, co do której świadczenia przez pozwanego zawarli ponadto dodatkowe zastrzeżenie o zapłacie każdemu z powodów kwoty 98 000 zł. Badanie, czy prawidłowy był taki sposób skonstruowania żądania pozwu (obejmujący i zasądzenie całej kwoty, i dyrektywę co do sposobu jej świadczenia przez dłużnika), nie należy obecnie do Sądu Najwyższego i nie może wpłynąć na kierunek oceny zasadności zażalenia. Rzecz bowiem w tym, że Sąd Okręgowy dokonał zasądzenia na rzecz każdego z powodów oddzielnie kwot po 98 000 zł, a nie jednej, łącznej sumy 196 000 zł, z jej dalszym podziałem. Powodowie natomiast nie wnosili o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego i nie zaskarżyli go apelacją, mimo że – jak wynika z zajmowanego przez nich obecnie stanowiska – powództwo nie zostało uwzględnione w sposób obejmujący całość sprecyzowanego przez nich żądania.

Dla porządku wypada odnotować, że powodowie nie wskazali, by dochodzili zapłaty kwoty 196 000 zł solidarnie, *in solidum* lub w jakikolwiek inny sposób, który sugerowałby, że w sprawie nie ma zastosowania art. 379 § 1 k.c. Stwierdzenie, że pozwany ma dokonać zapłaty dochodzonej (w całości) kwoty po połowie, może być rozmaicie interpretowane, lecz dociekanie zamysłu stojącego za takim sformułowaniem żądania pozwu byłoby zbędne, gdyż – o czym mowa powyżej – powodowie nie zakwestionowali rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Uczynił to wyłącznie pozwany, a wywołany kontrolą apelacyjną uszczerbek w interesach powodów wynosi po 42 768 zł, a zatem mniej niż 50 000 zł.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 10 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]